

Mar de fons

Oriol Bartomeus

Avui, 28.05.07

En una primera lectura dels resultats electorals autonòmics a Espanya sembla concloure's que no hi ha hagut cap canvi espectacular, en la proporció general de forces, entre socialistes i populars. Els primers podrien avançar en algunes comunitats on ja havien governat fa temps, com ara Navarra, mentre que els populars mantenen i fan créixer el seu domini als feus de Madrid i el País Valencià, que són importants tant pels percentatges de suport aconseguits com pel pes demogràfic en el conjunt de l'Estat. Per als socialistes, la possibilitat de governar Navarra passa per l'entesa amb forces locals, que subministraria munició al PP i la seva estratègia de denúncia del suposat entreguisme socialista a les tesis annexionistes del nacionalisme basc.

En un pla general, les dades de les eleccions municipals mostren un empat virtual entre les dues forces majoritàries, però amb les posicions invertides respecte a fa quatre anys. Es dibuixa un escenari d'impàs, aparentment immòbil. Tanmateix, la situació no és la mateixa que la del 2003. Els tres anys de govern socialista semblen no haver-los proporcionat la plataforma necessària per deixar enrere de manera clara el PP. Aquests, en canvi, poden estar satisfets dels resultats globals i encarar els propers mesos amb més tranquil·litat, ja que s'ha demostrat que la seva estratègia de no deixar viure els socialistes no els ha desgastat.

Si el 2003 l'avantatge de cent mil vots va portar els socialistes a anunciar l'inici de la fi del govern d'Aznar, aquest empat actual ha de fer replantejar alguna de les estratègies governamentals. Per al PSOE el tram final de la legislatura es presenta complicat, amb la necessitat d'imposar la seva agenda, aquest cop contra rellotge, tot sabent que tres anys de govern no han aconseguit doblegar els populars i que l'apel·lació a la bona marxa de l'economia no sembla haver donat al PSOE resultats tangibles. Els propers mesos són claus. El PP apostarà per un increment de la pressió, cosa que comportarà més crispació, a la vista

dels rendiments que els ha proporcionat durant aquests anys. Els populars saben que són a la recta final, no han aconseguit escurçar la legislatura, però han arribat vius al final, sense derrapar, tal com algú havia pronosticat.

A manca d'anàlisis més aprofundides, sembla clar que una part del centre no partidista hauria decidit quedar-se a casa, fastiguejat i cansat de les polèmiques inacabables que han anat esquitxant la legislatura. La pilota és al camp socialista. Sense asos a la màniga, Zapatero ha de confiar en el còctel miraculós que barreja una bona valoració de la gestió governamental i la por a un nou govern de dreta per mobilitzar prou recursos per aconseguir un avantatge decisiu.

Ara, sembla descartat l'avançament electoral, ja que donaria a entendre que el govern se sent dèbil, i això podria ser aprofitat per un PP llançat a mata-degolla. A més, no garanteix la reproducció dels resultats. Ara que la dreta francesa sembla estar de moda, no estaria de més recordar Alain Juppé, que el 1997, quan era primer ministre, va escurçar tres anys la legislatura per donar un cop de mort a l'esquerra, i acabà perdent el govern i portant a la ruïna el primer mandat presidencial de Chirac. Avís per a aprenents de bruixot.